Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Udrag fra W. Hogarths sidste Malerie (DK)

Citation: Aarestrup, Emil: ”Udvalgte digte”, i Aarestrup, Emil: *Udvalgte digte*, udg. af Dan Ringgaard , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 159. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aarestrup07val-shoot-idm139875155037840.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Der ligger Tiden sidstegang paa Rumpen,
Dødskrampen knak i Haanden Pibestumpen
Han gav sit sidste Suk, sin Afskedstale
I en Tobakskyes glimrende Finale,
Hans Lee sprang sønder, som en Sæk
Er Ryggen lænet, Vingens Kraft er væk
En Stump af Timeglasset staaer ved Siden
Saaledes ender det med Tiden!
Med matte Hænder skrev han Testamentet
Chaos er ene Arving; ei uventet.
Solguden ligger apoplectisk
Baglænds i Vognen, som med slidte Hjul
Med samt sit Fiirspand, gispende og hectisk
Fra Himlen falder i en gul
160 Forreven Sky, blandt Gruus og Blokke
Staaer en Ruin af Kirkens gamle Kasse
Hvor længst alt revnet laae den store Klokke
Nu seer for Alvor man hysterisk daane,
Med samt sit skjæve Ansigt, Nattens Maane
Dens Ansigt gjør en underlig Grimasse
Ja, det er reent forbi med Eder
Tilbedte Jordens Herligheder
Der ligger Kronen, som saa tidt blev limet
Og under Dynen Ridderen er besvimet
Og virkelig paa Potten Landets Fyrste
Hans Ordensbaand er viklet om en Børste
Og Feiekostens gamle, skidne Stump
Det visne Træ, det sammenfaldne Slot
Et sjunkent Skib, Naturens Bankerott
Den Læst, som var i Livet her saa vigtig
Den Traad, hvormed man syede alt forsigtig
Den tomme Pengepung, det smule Lys,
Hvis Talg forgyldte lidt af Verdens Gys,
Viinflasken, Buen, Flintekolben
Alting forgaaer det mindste som det største
Vertshuset falder om, der styrter Stolpen
Med Skildtet, hvorpaa Jordens Klump
Afmalt med forudskuende Forstand
Sees blussende, som et Bundt Høe, i Brand.
Det kaldtes viseligen Verdens Ende
Hvad længst sig holder seer man strax derhenne
En Galge og i den en Mand at hænge
Men det vil heller ikke vare længe
Det stolte Skuespil henslængt i Krogen
Exeunt omnes siger Bogen
Saaledes, Hogarth, tegnede du Verden
Som i Begyndelsen mod Enden er den
Det ligner - raabte du - det ligner godt!
Og det, ved denne Sag, er Sagen blot!
Om Alt det andet end er Fuskerie -
Hvad gjør det? Konsten, Alting er forbi
161 Den nøgne Sandhed, gammel og alvorlig
Vil treffes om den end er styg og daarlig
Jeg kjender ogsaa det Sublime
Og fusker paa det i min sidste Time
See Skjønhedslinien! see Skjønhedspletten
Bi lidt - her fattes kun Paletten
Min egen, knust, i Spalter,
Som snart jeg selv med alle mine Pialter
Der ligger den, sin Glands berøvet
Blandt andet Skramlerie i Støvet
O Hogardt! her paa dette Billed
Er ogsaa vist din Taare trilled
Den trilled tidt, man seer det ikke,
Men gjennem tykke Taareblikke
Som ellers, skjøndt man maler flittigt,

Man maler ikke klart og vittigt.
Din mandige, forvovne Længsel
Slap ud tilsidst af dette Fængsel,
Hvori din Kunsthaand skrev paa Muren
De rædsomme Portraiter af Naturen
Som ingen traf saa ypperlige,
Saa moersomt sanddrue, evig gyselige.